

Arrest

nr. 152 796 van 17 september 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X
3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 18 januari 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 oktober 2013, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissingen van 7 oktober 2013 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 februari 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 januari 2013 dienden verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwetgeving in. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 7 oktober 2013. Dit vormt de eerste bestreden beslissing. Op hetzelfde ogenblik werd aan betrokkenen

een inreisverbod van drie jaar betekend (bijlage 13sexies). Deze vormen de tweede, derde en vierde bestreden beslissing.

EERSTE BESLISSING:

"Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.01.2013 werd ingediend door:

HA (R.R. xxx)

Geboren te Arteni op (...)1966

En echtgenote:

HG (R.R. xxx)

Geboren te Karagerd op (...)1969

En meerderjarige dochter:

HM (R.R. xxx)

Geboren te Arteni op (...)1987

Allen van nationaliteit: Armenië

Adres: (...) 1020 BRUSSEL

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het

verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september

2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09 december 2009 en arrest 215.571 van 05 oktober 2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid.

De heer HA en mevrouw HG verblijven sinds 03 april 2006 in België, hun dochter HM zou sinds juli 2007 in België verblijven. Het feit dat betrokkenen uitstekend geassimileerd zouden zijn, dat hun integratie duurzame sociale bindingen zou teweeggebracht hebben, dat zij een uitstekend parcours van integratie afgelegd zouden hebben in België, dat zij sedert hun aankomst in het Rijk hemel en aarde zouden bewogen hebben om zich aan de Belgische normen en waarden aan te passen, dat zij uitstekend Nederlands zouden spreken ten gevolge van de lessen die zij volgden, dat zij vanaf hun aankomst in de Belgische samenleving ten zeerste werk zouden hebben gemaakt van de integratie in de Belgische samenleving waarin zij zich weldegelijk zouden geprofileerd hebben en hierbij niet onopgemerkt zouden gebleven zijn, er niet aan getwijfeld zou kunnen worden dat betrokkenen kunnen, willen en zullen voorzien in het eigen levensonderhoud, zich op sociaal vlak steeds op intensieve wijze hebben gemengd onder de Belgische bevolking en een grote vrienden- en kennissenkring zouden uitgebouwd hebben die hen zouden willen helpen en steunen, hun Belgische vrienden en kennissen hen als aangename en gedreven personen zouden hebben leren waarderen, een zeer diepe indruk nalaten en dat de Belgische gemeenschap een voorbeeld aan hen zou kunnen nemen, overgegaan zouden zijn tot de verinnerlijking van de taal, zeden en gewoonten, zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate zouden hebben eigen gemaakt op economisch, sociaal, cultureel terrein alsook op andere terreinen van het maatschappelijk leven, dat zij enkel en alleen een meerwaarde zouden betekenen voor de multiculturele maatschappij en getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Mijnheer HA en mevrouw HG dienden een asielaanvraag in op 03 april 2006, deze asielaanvraag werd afgesloten op 11 juli 2006 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hen betekend op 12 juli 2006. De duur van de procedure - namelijk 3 maanden en 4 dagen - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen al die tijd dat zij al in België verblijven nooit in aanraking gekomen zijn met het gerecht en een blanco strafregister hebben, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De raadsheer van betrokkenen stelt dat zij hun land van herkomst dienden te ontvluchten omdat hun vrijheid en leven aldaar bedreigd werden omwille van enorme problemen. Het blijft hier echter bij een

niet onderbouwde bewering die dan ook onmogelijk als buitengewone omstandigheid in overweging genomen kan worden.

Meester H haalt aan dat verzoekster ernstig ziek is en dat betrokkenen derhalve een nieuwe aanvraag machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 zullen indienen. We merken in dit verband op dat betrokkenen in het verleden reeds twee aanvragen tot medische regularisatie indienden. De eerste aanvraag 9ter dienden zij in op 05 juni 2008, deze werd ontvankelijk bevonden op 22 december 2008 en betrokkenen werden in het bezit gesteld van een medisch Attest van Immatriculatie (A.I.). Op 14 juni 2011 werd de aanvraag echter ongegrond bevonden. Betrokkenen dienden een tweede aanvraag tot medische regularisatie in op 31 oktober 2011, deze werd ontvankelijk doch ongegrond bevonden op 27 januari 2012. Het feit dat betrokkenen van plan zouden zijn wederom een aanvraag 9ter in te dienen vormt geen buitengewone omstandigheid.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van verzoekster (namelijk: dat zij in België behandelingen geniet die zij niet op adequate wijze zou kunnen bekomen in het land van herkomst; dat een onderbreking van de medische zorg en behandeling onomkeerbare gevolgen zou hebben op haar algemeen welzijn; de vermeende schending van artikel 3 EVRM ingevolge de gezondheidstoestand van betrokkene; de verwijzing naar het medisch dossier; dat er geen systeem zou zijn in Armenië om verzoekster op te vangen en te beschermen; dat betrokkenen zich in de medische onmogelijkheid zouden bevinden om terug te keren naar het land van herkomst om reden dat aldaar geen adequate verzorging voor handen zou zijn overeenkomstig artikel 8 EVRM; dat betrokkene zware psychische problemen kent en hiervoor in behandeling is; dat er risico's zijn verbonden aan de onderbreking van de medische behandelingen) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RW Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012).

Meester H stelt dat betrokkenen al enige tijd volkomen legaal en gedoogd op het grondgebied verblijven, ze zouden langdurige procedures moeten hebben doorlopen en de psychologische aandoeningen van mevrouw zouden verergerd zijn omdat zij nefaste gevolgen heeft moeten ondergaan ingevolge het optreden van de Belgische overheid. Volgens de raadsheer kunnen betrokkenen terugkijken op een strikt legaal en gedoogd verblijf van nagenoeg 7 jaar. We leiden uit het administratief dossier van betrokkenen af dat zij reeds meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten betekenden maar dat zij steeds opnieuw verkozen geen gevolg te geven aan deze bevelen. Zij verkozen steeds nieuwe procedures op te starten, tijdens hun asielprocedure startten ze reeds een aanvraag tot regularisatie op, nadat beide procedures negatief eindigden, dienden ze een medische regularisatie aanvraag in, vervolgens dienden ze nog een viertal aanvragen tot humanitaire regularisatie en een aanvraag tot medische regularisatie in. Dit roept fundamentele vragen op met betrekking tot wie verantwoordelijk is voor een situatie die ten principale ontstaan is uit het niet gehoor geven aan de vertrekplicht, het steeds opnieuw beginnen van procedures en (daarmee) het verlengen van het verblijf. Volgens betrokkenen zal verzoekster in het land van herkomst voortdurend gediscrimineerd worden en als een onvolwaardig persoon worden gecatalogiseerd vermits haar aandoeningen aldaar als taboe zouden worden beschouwd. Dit zou leiden tot enorme beperkingen in haar sociaal functioneren en tot enorme frustraties. Deze psychologische bedreigingen en beperkingen zijn in strijd met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Bij een terugkeer zouden ze het risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

De raadsheer citeert ter ondersteuning uit een aantal mensenrechtenrapporten handelend over psychiatrische patiënten, gehandicapten en hun behandeling in Armenië. We hebben hierbij een aantal bedenkingen. Vooreerst wordt niet aangetoond dat de aandoening van mevrouw overeenkomt met de aandoeningen waarnaar gerefereerd wordt in de mensenrechtenrapporten. Daarenboven is er helemaal geen bewijs dat betrokkene persoonlijk slecht behandeld zou worden ten gevolge van haar aandoening. Betrokkene heeft ook nooit aangehaald in haar asielrelaas dat zij problemen en discriminatie gekend zou hebben ten gevolge van haar mentale toestand in het land van herkomst en dat dat één van de redenen zou zijn waarom zij uit Armenië vluchtte. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert er bovendien aan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. Wat de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen

toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Ook het aangehaalde artikel 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10 december 1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor artikel 3 van het EVRM.

Wat de vermeende schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de Mens (EVRM) betreft kan worden gesteld betrokkenen niet aantonen hoe dit artikel precies geschonden zou worden. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8. Betrokkenen tonen niet onomstotelijk aan dat de door hen opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Zij verwijzen enkele naar het feit dat zij school- en integratieattesten voorleggen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet.

De raadsheer van betrokkenen stelt dat het onwenselijk is voor verzoekers om in dit stadium van integratie gedwongen terug te moeten keren naar hun onvluchtte geboorteland. Dit zou voor hen werkelijk een trauma betekenen. Het blijft hier bij een loutere bewering die niet door objectieve elementen ondersteund wordt en we kunnen deze bewering dan ook niet weerhouden als zijnde een bijzondere omstandigheid.

Meester H stelt dat betrokkenen geen binding meer hebben met hun land van herkomst. Het is echter de persoonlijke keuze van betrokkenen geweest om geen gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die zij reeds betekenden, in België te verblijven alsook om geen contacten te onderhouden met hun land van herkomst. Daarenboven weegt de duur dat betrokkenen in het land van herkomst leefden veel meer door dan de duur van hun verblijf in België, het is dan ook weinig waarschijnlijk dat zij zich er niet opnieuw zouden kunnen aanpassen. Dit element kan bijgevolg niet weerhouden worden als grond voor regularisatie.

De raadsheer van betrokkenen haalt aan dat er geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is in Armenië. In dit verband willen we erop wijzen dat betrokkenen zich kunnen wenden tot één van de Belgische visacentra in Mskok of Sint-Petersburg. De procedure wordt goed beschreven op de volgende website www.belgiumvac-ru.com.

De advocaat van betrokkenen beweert dat het verblijf van betrokkenen geregulariseerd dient te worden omdat hun situatie gelijkaardig zou zijn aan de situatie van andere vreemdelingen die geregulariseerd werden. Het is aan de verzoekers om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13 juli 2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekers verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkenen met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

De advocaat van betrokkenen haalt tevens aan dat zijn cliënten wensen om gehoord te worden indien deze aanvraag zou afgewezen worden, hieromtrent dient opgemerkt te worden dat de Vreemdelingenwet voor wat betreft artikel 9bis niet voorziet in een mondelinge procedure."

TWEEDE BESLISSING:

"Naam, voornaam: geboortedatum: geboorteplaats: nationaliteit:

HA (...)1966 Arteni Armenië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(1), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 17 januari 2013.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 06 november 2012 dat aan hem betekend werd op 17 januari 2013.

Er wordt aan betrokkene een termijn van 3 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene na het betekenen van dit bevel, nog steeds geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 22 januari 2013."

DERDE BESLISSING:

"Naam, voornaam: geboortedatum: geboorteplaats: nationaliteit:

HG (...)1969 Karagerd Armenië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(1), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 17 januari 2013.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar betekend werd op 17 januari 2013.

Er wordt aan betrokkene een termijn van 3 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene na het betekenen van dit bevel, nog steeds geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft zij een aanvraag 9bis ingediend op 22 januari 2013."

VIERDE BESLISSING:

"Naam, voornaam: geboortedatum: geboorteplaats: nationaliteit:

HM (...)1987 Arteni Armenië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(1), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven. Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 17 januari 2013. Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar betekend werd op 17 januari 2013.

Er wordt aan betrokkene een termijn van 3 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene na het betekenen van dit bevel, nog steeds geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft zij een aanvraag 9bis ingediend op 22 januari 2013."

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad is van oordeel dat het beroep bij gebrek aan voldoende samenhang tussen de bestreden beslissingen, in beginsel slechts ontvankelijk is ten aanzien van de beslissing die het voornaamste onderwerp uitmaakt van het verzoekschrift.

In het belang van een goede rechtsbedeling moet degene die op de rechter een beroep doet, voor elke vordering een afzonderlijk geding aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij

aangewezen dat een verzoeker die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar zijn mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoekende partij vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, I. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

De verzoekende partijen vragen in hun inleidend verzoekschrift de nietigverklaring van twee verschillende beslissingen. Zij geven echter geen enkele verantwoording voor het gegeven dat zij verschillende beslissingen in één verzoekschrift bestrijden. In antwoord op de vraag naar samenhang tussen de bestreden beslissingen stellen de verzoekende partijen ter terechtzitting dat zij in hoofdorde pleiten voor de samenhang die er volgens hen wel degelijk is, deze samenhang blijkt uit de bestreden beslissingen, zij hebben hogere rechtsnormen aangevoerd, de situatie is dezelfde en zij stellen dat indien de beslissing inzake de afgewezen aanvraag artikel 9bis vernietigd wordt dit een impliciete intrekking betekent van de samenhangende beslissingen. Ondergeschikt stellen zij te kiezen voor de behandeling door de Raad van het inreisverbod.

In casu is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel dat de twee verschillende voorwerpen niet van dien aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling.

De inhoud van de eerste beslissing bepaalt geenszins de inhoud van de tweede en volgende beslissingen. Tevens wordt ten aanzien van de eerste, enerzijds, en de tweede, derde en vierde, anderzijds, bestreden beslissing verschillende grieven aangevoerd, waarbij andere feitelijke gegevens moeten in ogenschouw genomen worden en andere rechtsvragen moeten worden opgelost. In casu werden met één verzoekschrift twee verschillende beroepen ingesteld welke een afzonderlijk onderzoek vergen.

In casu is de Raad aldus van oordeel dat met één verzoekschrift twee verschillende beroepen werden ingesteld die echter een afzonderlijk onderzoek vergen. Er is dan ook geen sprake van een verknochtheid tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede, derde en vierde bestreden beslissing anderzijds.

Ter terechtzitting vraagt de advocaat van verzoekende partij om het beroep tegen de tweede, derde en vierde bestreden beslissing te behandelen. Het beroep tegen de eerste bestreden beslissing, zijnde de beslissing waarbij de aanvraag op grond van 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, is derhalve onontvankelijk.

Het beroep wordt enkel ontvankelijk verklaard ten aanzien van de tweede, derde en vierde bestreden beslissing, zijnde het inreisverbod (hierna: de bestreden beslissing).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een derde middel de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, artikel 3, punt 7 van de richtlijn 2008/115/EG, de artikelen 2 en 3 van de wet op de formele motivering van bestuurshandelingen en het legaliteitsbeginsel.

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)".

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet volgt dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen "indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd". Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld "door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval".

In de bestreden beslissing staat met verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet vermeld dat een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd met als reden dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan. Er wordt gespecificeerd dat betrokkenen geen gevolg hebben gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hen betekend op 17 januari 2013 en dat verzoekers nog geen stappen hebben ondernomen om het grondgebied van België en het Schengengebied vrijwillig te verlaten. Verder wordt erop gewezen dat verzoekers een aanvraag hebben ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert weliswaar niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist om de maximumtermijn op te leggen (RvS 26 juni 2013, nrs. 272.898 en 227.900).

Waar verzoekers betogen dat niet is gemotiveerd omtrent de duur van het inreisverbod gaan zij ten onrechte voorbij aan het gegeven dat de verwerende partij heeft vastgesteld dat verzoekers nadat hen een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend niet alleen niet het grondgebied vrijwillig hebben verlaten, maar ook een aanvraag hebben ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit laatste gegeven heeft betrekking op de termijn van het inreisverbod, zo blijkt onmiskenbaar uit de bewoordingen van de bestreden beslissing. Verzoekers kunnen derhalve op dit vlak niet worden bijgetreden. De verwerende partij moet de verzoekers inzicht geven en er blijk van geven dat de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, dat zij die gegevens

correct heeft beoordeeld, en dat zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen. In casu is hieraan voldaan. De verwerende partij moest dan ook niet de motieven van de motieven gaan uiteenzetten. Een schending van de formele motiveringsplicht is niet aangetoond.

In de mate dat verzoekers wijzen op de discretionaire bevoegdheid die de verwerende partij ter zake heeft, terwijl in de bestreden beslissing automatisch toepassing zou worden gemaakt van de maximumtermijn van drie jaar, komt het aan hen toe om met concrete argumenten aan te tonen dat het opleggen van de termijn van drie jaar in de gegeven omstandigheden en in het licht van de motivering desbetreffend in de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is. Van enig automatisme geeft de bestreden beslissing immers, gelet op het hiervoor gestelde, geen blijk. Verzoekers blijven daartoe volledig in gebreke. Een schending van de motiveringsplicht, van artikel 74/11, § 1, artikel 3, punt 7 van de richtlijn 2008/115/EG en het legaliteitsbeginsel is niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de tweede, derde en vierde bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk ten aanzien van de eerste bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 525 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC